

РЕШЕНИЕ

№ 4653

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 26.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8609** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАВП/.

Образувано е по жалба на Д. В. С., адрес: [населено място], ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Д. – САК, против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2066/05.07.2021 г., издадена от директора на Регионална дирекция "Автомобилна администрация", [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която, на основание чл. 10ба, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“, във вр. с ал. 2, т. 2 и т. 3 от Закона за автомобилните превози /З.Авт.Пр./, са наложени ПАМ, като е наредено спиране от движение за срок до отстраняване на нарушение, но за не повече от 12 месеца, чрез сваляне и отнемане на предна рег. табела с рег. [рег.номер на МПС] , на лек автомобил “Рено Трафик“ и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача Д. В. С. - до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

Твърди се незаконосъобразност на заповедта като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби на закона и административно-производствените правила. Сочи се, че при издаване на акта не са съобразени доказателствата като не е налице твърдяното нарушение на З.АВТ.ПР., предвид липсата на вина на собственика на автомобила, което води до незаконосъобразност на процесната заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който претендира разноски по списък.

Ответникът по делото – директорът на Регионална дирекция "Автомобилна администрация", [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, редовно призован, не се явява по делото и не се представлява. Пряяви възражение за прекомерност на адв. хонорар с придружителното писмо към жалбата.

СГП не изпраща представител, редовно призована.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира жалбата за допустима като подадена в законоустановения срок и при наличието на правен интерес - жалбоподателят е адресат на акта, посредством който се засягат негови права и законни интереси. По същество жалбата се явява основателна, предвид на установеното от фактическа и правна страна по спора:

За да издаде процесната заповед, административният орган е приел за установено следното, което се установява от всички писмени доказателства приети по делото:

На водача на автомобила Д. В. С. е съставен акт, серия А-2020 № 292417 от 04.07.2021 г.

На 04.07.2021 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, Д. Г. Ц. - инспектор в Регионална дирекция "Автомобилна администрация" [населено място] е установил, че Д. В. С. около 15:00 часа в ГКПП - К. - вход, като водач на лек автомобил Рено Трафик с рег. [рег.номер на МПС] собственост на А. Г. С. ЕГН [ЕГН] - [населено място], [жк], бл. №24, вх. А, ет.7, ап.20, извършва обществен превоз на 2 бр. пътници М. М. З., ЕГН [ЕГН] и З. И. К. ЕГН [ЕГН], видно от сведения - 2 бр., собственоръчно написани от пътниците, като се приема извършване на следното нарушение: Автомобилът, с който водача извършва превоза е без валидно издаден лиценз за обществен превоз на пътници на територията на Република България, лиценз на Общността за международен превоз на пътници, удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Въз основа на изложеното е прието, че е налице правно основание за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 10ба, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози, поради което е издадена процесната заповед.

За доказване на горепосочените факти и обстоятелства по делото е представена изцяло административна преписка по издаването на процесната ПАМ.

При извършения анализ на събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за безспорно установено, че на 04.07.2021 г., че Д. В. С. около 15:00 часа в ГКПП - К. - вход, като водач на лек автомобил Рено Трафик с рег. [рег.номер на МПС] собственост на А. Г. С. ЕГН [ЕГН] - [населено място], извършва превоз на 2 бр. пътници М. М. З., ЕГН [ЕГН] и З. И. К. ЕГН [ЕГН]. Същите са написали обяснения към момента на проверката /л. 21-22/, според които са заплатили по 100 евро, за да превозени до Р.България от А., където са работили като берачи на ягоди. По делото не се оспорва, че от направената справка в информационната система на ИА „АА" се установява, че на водача няма издадено заверено копие на лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници на територията на Република България и не е включен в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз. Съгласно декларация на 8 лица, пътували с личния автомобил на С. на 04.07.21 г. същите не са заплатили превоза предварително, а са участвали със средства за закупуване на

гориво. Всички, вкл. водача са работили като берачи на ягоди в А. и са се завръщали от там. В с.з. са разпитани като свидетели А. Г. С. и З. И. К.. Последната твърди, че е била подведена да напише, че е платила 100 евро за превоз. И двамата свидетели твърдят, че не са плащали пари за пътуване, а са се разбрали да си поделят разходите за така нареченото споделено пътуване. Съдът кредитира тези показания като съответстващи на останалите доказателства, и по-конкретно на представената декларация, като приема от фактическа страна, че в случая не е извършван заплачен таксиметров, нерегламентиран превоз от страна на водача С., а пътуването е било на принципа на „споделено пътуване“, при поделяне на съответните разходи за гориво от возещите се в автомобила общо 9 пътници.

В този смисъл вземездността на предоставяната услуга и извършването на обществен превоз на пътници, по смисъла на § 1, т. 1 и 3 от З.АВТ.ПР. не се установява от доказателствата по делото.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата, като подадена от легитимирано лице с правен интерес /собственик на пътното превозно средство, спрямо което е приложена обжалваната ПАМ/, в законово - установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално – допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от З.Авт.П. принудителните административни мерки по чл. 106 и чл. 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или от упълномощени от него лица. От представената и приета като доказателство по делото Заповед № РД-01-43 от 23.01.2020 г., е видно, че на основание чл. 107, ал. 1 от З.Авт.П. и 7, т. 5 от Устройствения правилник на ИА "АА", изпълнителният директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" е упълномощил посочените в заповедта длъжностни лица, които да прилагат ПАМ по чл. 106 и чл. 106а от З.Авт.П., вкл. директорите на Регионални дирекции "Автомобилна администрация". От фактическа страна не е спорно, че подписалото като издател на обжалвания административен акт лице – Ч. К. заема длъжността Директор на Регионална дирекция "Автомобилна администрация", [населено място]. Съдът приема, че оспорената заповед е издадена от материално и териториално - компетентен административен орган в условията на законова делегация, при упражняването ѝ в рамките на надлежно делегираните му правомощия.

Обжалваният административен акт е постановен при спазване на нормативно-установените изисквания за форма и съдържание на акта. Изрично е посочено както правното основание за налагане на принудителната административна мярка - чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква "а" и "б." и т. 4, буква "б." от З.Авт.П., така и фактическото основание за издаването на заповедта. Посочени са всички релевантни факти и обстоятелства, относно възприетото от административния орган наличие на нормативно регламентирани материалноправни предпоставки, с които законът свързва прилагането на ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 1 и т. 4 от З.Авт.П. - извършен международен превоз на пътници по маршрут Р. А. – Р. България, без да бъде притежаван от водача лиценз за извършване на международен превоз на пътници

/лиценз на Общността/. Посочването на правнорелевантните за наличието на хипотезата на чл. 106а, ал. 1, т. 1 и т. 4 от ЗАвтП обстоятелства, са необходимите и достатъчни мотиви, доколкото с тях се обосновава правото на органа да упражни предоставеното му от закона правомощие и се осигурява възможност на адресата на акта да защити правата си. Изпълнено е както общото изискване на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, така и специалното такова по чл. 107, ал. 1 от ЗАвт П за постановяване на мотивиран административен акт.

Обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2066/05.07.2021 г., издадена от директора на Регионална дирекция "Автомобилна администрация", [населено място] е издадена при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт, обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно - дали се следват разпоредените с акта правни последици.

По смисъла на чл. 106а, ал. 1 от ЗАВП, за преустановяване на административните нарушения по този закон се прилагат изрично предвидените в него ПАМ, поради което те са от вида на преустановяващите. Такава е и мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 1, изразяваща се във " временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението на водач и по чл. 106а, ал. 1, т. 4 от ЗАВП отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, който извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година;

За прилагане на ПАМ по чл. 106а, ал. 1, и т. 1 т. 4 от ЗАвт П е необходимо да е осъществено административно нарушение - извършване на обществен превоз на пътници или товари с пътно превозно средство, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за автомобилните превози, обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари - лиценз на Общността, удостоверение за регистрация за извършване на "Пътна помощ" или удостоверение за регистрация - за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" води регистър към лицензите на Общността и лицензите за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България. Р. съдържа: № на лиценза, наименование и правна форма на превозвача, ЕИК, адрес на управление на превозвача, имената на професионално компетентното лице, брой копия или удостоверения към съответния лиценз, издадените наказателни постановления, списък

на превозните средства, с които превозвачът извършва дейността. По делото не се оспорва обстоятелството, че процесното МПС не притежава лиценз за извършване на превоз на пътници на територията на Република България, лиценз на Общността за извършване на международен превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

За нарушение на изискването за извършване на обществен превоз на пътници без издаден лиценз и удостоверение в закона е предвидено налагането на ограничителните мерки, визирани в чл. 106а от ЗАв П.

Легална дефиниция на понятието "обществен превоз" се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗАвт. Пр и представлява превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство.

Превозът на пътници е услуга с търговска цел, която се извършва срещу заплащане и се различава от "превоз на пътници за собствена сметка" по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗАвт. Пр, който представлява превоз на пътници без заплащане с нетърговска или нестопанска цел, предназначен единствено за собствена дейност или произтичащ от собствена дейност, извършван със собствени или наети без водач пътни превозни средства, управлявани от водачи, назначени по трудов договор с лицето, за чиято сметка се извършва превозът, когато този превоз не е основна дейност за него. В това се изразява спора между страните - дали между водача на автомобила и пътниците е договорено заплащане на цената на превоза. Трайно в съдебната практика е прието, че анализът на § 1, т. 1 и т. 2, във вр. с т. 4, б. "б." от ДР на ЗАвтПр налага извод, че основната предпоставка, по която се различават "общественият превоз" и "превозът за собствена сметка" е възмездният характер на дейността. Когато се извършва без заплащане, с нетърговска или нестопанска цел, превозът на пътници е такъв за собствена сметка.

За да бъде установено нарушение на разпоредбите на ЗАвтПр за извършване на обществен превоз на пътници, административният орган, чиято е тежестта на доказване по чл. 170, ал. 1 от АПК, е длъжен да докаже, че е извършено плащане, или има уговорка за извършване на плащане на услугата превоз. Именно последното обстоятелство не се установява по делото.

Според разпоредбата на чл. 44, ал. 1 АПК административният орган може да изисква сведения от неучастващи в производството лица, когато това е нужно за изясняване на съществени факти и обстоятелства от значение за производството и те не могат да бъдат установени по друг начин, като ал. 2 допълва: сведенията се дават писмено, подписват се от лицата, които са ги дали, и се преподписват от административния орган или от определен от него служител. В случая дадените от горните лица обяснения не са преподписани от директора на регионална дирекция "Автомобилна администрация" [населено място] или от определен служител по смисъла на чл. 44, ал. 2, изр. второ АПК от административния орган. Съгласно чл. 171, ал. 1 от АПК доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. Сведенията не са преподписани от административния орган или от определен от него служител, административният орган не е разяснил на лицата, неучастващи в производството, че при оспорване на административния акт пред съда могат да бъдат разпитани като свидетели. (Решение № 7314 от 23.05.2012 г. на ВАС по адм. д. № 14395/2011 г., VII о.) Следователно административният орган е изградил извода си за извършване на обществен превоз на пътници срещу заплащане, при липса на годни доказателства, събрани по предвидения в закона ред. В с. з.

разпитаните пътници изрично заявиха, след като бяха предупредени за наказателната отговорност по чл. 290 от НК, че не са заплащали пари за превоза, а единствено са си поделили стойността на горивото. Предвид на което, сведенията дадени в хода на административното производство и дадените в с. з., съдът приема за недоказано изложеното в процесната заповед, че жалбоподателят не е осъществил обществен превоз на пътници по смисъла на § 1 от ДР на ЗАвт Пр с посочения автомобил.

Разпоредбата на чл. 35 от АПК визира, че индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации. Административният орган е пристъпил към прилагане на ПАМ, без да изясни действителните взаимоотношения между жалбоподателя и посочените лица. Органът не е събрал чрез регламентирания в АПК способности и средства надлежни доказателства, удостоверяващи по несъмнен начин търговския характер на превоза.

При така очертаната законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 1 и т. 4 от ЗАвт Пр не е доказана. След като не е безспорно установено, че соченият като извършител на превоза е осъществявал дейност срещу заплащане, дори и тази дейност да има инцидентен характер, то не може обосновано да се приеме, че са налице основанията за налагане на преустановителната ПАМ, посочена в чл. 106а, ал. 1, т. 1 и т. 4"б. " от ЗАвт Пр "... извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година". Още повече с издадената заповед за ПАМ в т. 1, вече е постигната целта - преустановяване на административното нарушение.

Предвид на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна като оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

При този изход на делото и с оглед направеното от пълномощника на жалбоподателя своевременно искане за адвокатско възнаграждение и приложен по делото договор за правна защита и съдействие, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски в размер на 510 лева, от които 10 лв. - държавна такса и 500лв. - договорено и изплатено адвокатско възнаграждение.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. С., адрес: [населено място], ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Д. – САК, против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2066/05.07.2021 г., издадена от директора на Регионална дирекция "Автомобилна администрация", [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която, на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“, във вр. с ал. 2, т. 2 и т. 3 от Закона за автомобилните превози /ЗАвт.Пр./, са наложени ПАМ, като е наредено спиране от движение за срок до отстраняване на

нарушение, но за не повече от 12 месеца, чрез сваляне и отнемане на предна рег. табела с рег. [рег.номер на МПС] , на лек автомобил "Рено Трафик" и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача Д. В. С. - до отстраняване на нарушението, но за не повече от година;

ОСЪЖДА Регионална дирекция "Автомобилна администрация" [населено място], да заплати на Д. В. С., адрес: [населено място], ЕГН 7304276829направените от него по делото разноски в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: